

jeg gerne understrege, at der er specifikke opgaver, som en tilsynsmyndighed skal tage sig af, men der er altså også sager, som har at gøre med forvaltningen og driften i det daglige, som det ikke tilkommer tilsynsmyndigheden at tage stilling til.

Det bliver jeg nødt til endnu en gang at understrege over for hr. Klaus Hækkerup.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Bortfaldet spørgsmål

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Spørgsmål nr. S 1758, der er stillet til indenrigs- og sundhedsministeren af hr. Villy Søvnal, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

Spm. nr. S 1758

Til indenrigs- og sundhedsministeren. (23/1 04) af:

Villy Søvnal (SF):

»Vil ministeren redegøre for overvejelserne bag beslutningen om at nedlægge referencegruppen vedrørende selvmord?«

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 29:

Forespørgsel til skatteministeren:

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at sikre ligheds- og retfærdighedsprincippet i skattelovgivningen gennem et indgreb over for den stigende anvendelse af skattefri personalegoder/naturalieydelser (jf. rapport fra arbejdsgruppen vedrørende kontantlønnsnedgang i forbindelse med arbejdsgiverens ydelse af naturaliegoder (bruttotrækordninger))?«

Af Pernille Rosenkrantz-Theil (EL), Keld Albrechtsen (EL), Line Barfod (EL) og Søren Søndergaard (EL).

(Forespørgslen anmeldt 27/11 2003. Fremme af forespørgslen vedtaget 3/12 2003).

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse bliver udsat til i morgen, torsdag den 5. februar 2004.

Begrundelse

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Hvis en lønmodtager får en lønforhøjelse på 20.000 kr. – ja, det lyder jo ganske rart – så er det sådan, at han ville kunne tjene over 3.000 kr. på at få 5.000 kr. udbetalt i frynsegoder i stedet for som almindelig løn. Det lyder jo sådan set også meget rart.

Men bagsiden af den her mønt er, at det koster samfundet 1 mia. kr. om året i manglende skatteindbetalinger. Bagsiden af mønten er også, at den milliard kroner betales af alle de skatteydere, som ikke har mulighed for at få deres løn udbetalt i frynsegoder, og det er selvfølgelig typisk dem, der ikke tjener nok til at have den slags overskud.

Forklaringen på det her forhold er, at en række frynsegoder skattemæssigt begunstiges i forhold til beskattningen af en normalt udbetalt kontantløn. Nogle ydelser er fuldstændig skattefri. Det gælder f.eks. hjemme-pc'er, det gælder arbejdsgiverbetalte sundhedsforsikringer. Andre frynsegoder værdiansattes via skematiske regler, som kan indebære en skattefordel, f.eks. fri telefon og bredbånd.

Af nogle frynsegoder skal der heller ikke betales arbejdsmarkedsbidrag, og der kan også være en momsfordel ved at erstatte pengelønnen med naturalieydelser.

Frynsegoderne spredes som sagt ikke ligeligt ud over de danske lønmodtagere. Det er de højt-lønnede, der får de fleste frynsegoder, og mens mænd ansat i det private får i gennemsnit 380 kr., ja, så får kvinder, ansat i det private, i gennemsnit kun 100 kr.

De offentligt ansatte får i langt mindre omfang end privatansatte adgang til de her privilegier, og det er klart, at arbejdsløse kontant-hjælpsmodtagere, pensionister, efterlønnere m.v. slet ikke har nogen mulighed for at få glæde af frynsegoderne. Det er altså de grupper, der betaler for, at andre langt højere lønnede skatteydere kan få naturaliegoder.

Af den rapport, som i oktober 2003 blev udarbejdet af en række ministerier, fremgår det, at det forventes, at de frynsegoder vil vokse i omfang i de kommende år. Rapporten og Skattemi-

nisteriet har gjort opmærksom på, at det ikke er usandsynligt, at tabet i løbet af få år vil vokse fra 1 mia. kr. til 4 mia. kr. En ret stor regning, må man sige, til den del af skatteyderne, der ikke tjener så meget.

Konsekvensen af det vil være stigende social ulighed, og frynsegoderne vil i stigende omfang selvfølgelig påvirke den fordelingspolitiske effekt af skattesystemet. Der vil ske en systematisk skævvridning.

Kl. 13.55

Samfundsøkonomien påvirkes selvfølgelig også. Skatteindtægterne reduceres jo. Vi får færre penge at gøre godt med til velfærden, og det betyder jo, at man enten vil øge nedskæringerne, eller at statens tilbagebetaling af gælden trækkes i langdrag, hvilket også underminerer de økonomiske muligheder for at få en forbedret velfærd i fremtiden.

Alt i alt mener Enhedslisten, at ordningerne har negative effekter, og at det derfor er oplagt at tage den her debat om dem.

Besvarelse

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Ja, så står vi her nok en gang for at drøfte et tilsyneladende altid aktuelt og betydningsfuldt problem, nemlig personalegoder.

Jeg kan indledningsvis konstatere, at jeg har været i to samråd, jeg har besvaret et utal af spørgsmål, at der på tværministerielt plan er lavet en embedsmandsrapport, at der har været avisskriverier, fjernsynsindslag, borgmesterhenvendelser osv. plus en række borgerhenvendelser for og imod og midt mellem.

Man må vist konstatere, at spørgsmål om personalegoder ligger mange mennesker på hjerte, både dem, der gerne vil have personalegoderne, og dem, der i hvert fald ikke gerne vil have, at andre end dem selv skal have dem.

Forslagsstillerne snakker om ligheds- og retfærdighedsprincipper. Hvad der er ligeligt og retfærdigt afhænger i nogen grad af øjnene, der ser. Det er faktisk af og til sådan, at jeg ikke er enig med Enhedslisten i, hvad der er ligeligt og retfærdigt, og det kan vel næppe overraske ret mange.

Jeg er som udgangspunkt enig i, at ens situationer skal behandles ens. Men hvornår er noget egentlig ens? Der kan være mange gode grunde til, at man tilskynder til den ene eller anden ud-

vikling på forskellige områder, herunder gennem skattesystemet. Der kan være individuelle og generelle forhold, der medfører, at det er sundt fornuft ikke at behandle alting og alle mennesker ens.

Vender vi os mere konkret mod personalegoderne, forholder det sig, som jeg ved flere lejligheder har anført, således: Incitamentet til at lade en del af arbejdstagerens vederlag for det arbejde, som arbejdstagerne udfører, udmønte sig i et personalegode frem for i en kontant løn opstår, når naturalieydelsen eller personalegodet fastsættes til en skattemæssig værdi, der er lavere end markedsværdien.

Man kan spørge: Hvorfor i alverden findes der tilfælde, hvor naturalieydelse fastsættes til en skattemæssig værdi, der er lavere end markedsværdien? Ja, det er der faktisk mange og flere gode grunde til. Som jeg før har gjort rede for, jf. bl.a. mit svar på spørgsmål nr. 564 af 19. november 2003, er nogle tilfælde af lav eller ingen beskatning af bestemte naturalieydelse indført via praksis, andre er gennemført via lovgivning af skiftende regeringer.

Baggrunden for den skattemæssige begunstige kan typisk henføres til to forhold, eventuelt en kombination heraf:

For det første skiftende regeringers ønske om at fremme bestemte formål af bred samfunds-mæssig interesse f.eks. udbredelsen af it i form af hjemme-pc, sundhedsbehandlinger og -forsikringer, herunder alkoholbehandling, fremme af uddannelse, arbejdsstyrkens kompetence osv.

For det andet et ønske om at begrænse de administrative byrder for borgerne, virksomhederne, skattemyndighederne i forbindelse med indkomstopgørelse, herunder begrænse antallet af sager, opgørelse af værdiansættelser, erhvervs-mæssige henholdsvis private anvendelser af bl.a. benyttede naturalier.

Denne regering har indført skattefrihed for datakommunikation som det ene med forbindelse til arbejdsstedets netværk, en bestemmelse, der er en udvidelse i forhold til den allerede eksisterende beskatning af fri telefon. Regeringen har som det andet indført en særlig fradragret i forhold til hjemme-pc. Endelig har regeringen som det tredje gennemført skattefrihed for generelle sundhedsbehandlinger og -forsikringer. Det er en udvidelse af den ordning for skattefrihed for alkoholbehandling, som den forrige regering indførte, jeg husker ikke nøje, hvornår det var, men for nogle år siden.

Kl. 14.00

Det anlås, at disse tre tiltag, jeg nu har nævnt, udgør i størrelsesordenen 200 mio. kr. af den aktuelle udgift til personalegoder på knap 1 mia. kr. Man kan altså ikke i særlig grad klandre den nuværende regering for denne udvikling. Resten af de skattebegunstigede bestemmelser m.v. er indført eller opretholdt af tidligere regeringer, herunder den forrige regering, eller indført via praksis af administrative grunde.

Blandt de bagvedliggende årsager til de eksisterende skattebegunstigelser er f.eks. ønsket om at gøre Danmark til en førende it-nation med henblik på at optimere arbejdsstyrkens it-mæssige kompetence og dermed sikre de bedste muligheder for, at Danmark på sigt skal klare sig globalt i det digitale arbejdsmarked. En anden årsag er ønsket om, at arbejdstagere kan blive sundhedsbehandlet hurtigere end ellers, så de hurtigere kan vende tilbage til arbejdsmarkedet og dermed minimere produktionstab til gavn for både virksomheder, ansatte og ikke mindst samfundet generelt. Endelig ønsker man at undgå opslidende, langvarige retssager om værdiansættelse af privat, henholdsvis erhvervs-mæssig anvendelse af bl.a. benyttede goder, fordi sådanne retssager ville medføre unødigt tidsforbrug for såvel skatteborgere som myndigheder.

Disse hensyn er vel egentlig gode og fornuftige. Jeg tror, at selv fru Rosenkrantz-Theil ville sige, at hensigten faktisk virker meget fornuftig. Hvad er der i vejen med, at de ansatte kan blive hurtigere raske og komme hurtigere tilbage på arbejdsmarkedet, så de kan producere noget og bidrage positivt til deres egen og til samfundets økonomi? De borgere, der ikke er på arbejdsmarkedet, men på overførselsindkomster af den ene eller den anden art, lever jo kun af det, som de erhvervsaktive producerer.

Pengene i statskassen falder ikke ned fra den blå himmel. Borgerne på overførselsindkomster har derfor en direkte og umiddelbar interesse i, at de, der er erhvervsaktive, har så få sygedage som muligt og er kompetente, veludviklede og veluddannede og skaber høj værditilvækst, så der bliver noget at betale overførselsindkomsterne med. Ikke mindst på it-området er det kolossalt vigtigt, at Danmark er med i udviklingen, hvis vi skal skabe tilstrækkeligt med nye arbejdspladser og dermed opretholde velfærdssamfundet.

Regeringen er selvsagt klar over, at der skal holdes øje med området. Der skal være en fornuftig balance, man skal ikke bare drysse værdiansættelser under markedsværdien ud i den blå

luft. Men i de tilfælde, hvor der overordnet samfundsmæssigt set kan være en gevinst ved det, kan det være på sin plads at bruge dette instrument.

Regeringen agter at følge udviklingen i udbredelsen af personalegoder tæt og har allerede nedsat en tværministeriel følgegruppe, der årligt skal rapportere til regeringen og Folketinget. Vi negligerer ikke behovet for at holde øje med udviklingen på området, men der er heller ingen grund til at overdramatisere, sådan som det ser ud til, at man i hvert fald fra forespørgernes side gør.

Afslutningsvis vil jeg bekræfte, at regeringen ikke har aktuelle planer om at ændre den skattemæssige behandling af personalegoder.

Forhandling

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg synes, det er imponerende, at skatteministeren ligefrem står her og praler med, hvilke personalegoder regeringen har indført, når ministeriet lige er kommet med en rapport, der viser, at de kan komme til at koste statskassen 4 mia. kr. Det synes jeg siger meget om forskellen mellem skatteministerens og mit eget parti.

Jeg er selvfølgelig glad for, at ministeren vil følge området, og jeg er selvfølgelig glad for, at ministeren svarer på spørgsmål og har været til samråd og alle de forskellige ting; det er fint nok. Men jeg så også gerne, at der var lidt handling på baggrund af de mange spørgsmål og den rapport, som jeg formoder man har brugt meget tid på i Skatteministeriet.

Jeg har meget, meget svært ved at se, at det skulle blive nemmere at løse det her problem over tid, efterhånden som statskassen mister flere penge. Det er klart, at det er nemmest at tage udgangspunkt i situationen nu, hvor det er 1 mia. kr., man mister, i stedet for at se nogle år frem, hvis det går så galt, at det er 4 mia. kr., der skal dækkes ind, men i Enhedslisten synes vi, man lige så godt kan tage tyren ved hornene og gå i gang med at indrette skattesystemet ud fra det hovedsynspunkt, at indtægter skal beskattes ens, uanset hvilken form de har. Enhedslisten ville også foretrække, at arbejdsfrie indtægter mindst blev beskattet på lige fod med lønindtægter, men det er en helt anden historie, som vi ikke har på tapetet i dag.

Ministeren mener, at skattebegunstigelser af frynsegoder kan begrundes med skiftende rege-

ringers ønsker om at fremme bestemte formål af bredere samfundsmæssig interesse. Det er selvfølgelig rigtig, men Enhedslisten mener bare, at det ville være mere effektivt, hvis man konkret støttede de formål. Det ville også gøre, at man uden større besvær hvert år kunne aflæse udgifterne til formålet på finansloven. Sådan som det er nu, er det komplet uigennemskueligt, og det er svært at danne sig et overblik over, hvordan fordelingen i skattesystemet er.

Ministeren henviste f.eks. til ønsket om at fremme udbredelsen af it i form af hjemme-pc'er. Det er da også et meget fornuftigt ønske, men målet nås næppe ved at give støtte til de grupper, som i dag har en central placering på arbejdsmarkedet og ofte har adgang til en hjemme-pc eller adgang til en pc på deres arbejde. Der er langt mere brug for, at vi målretter indsatsen, målretter de tilskud, vi kunne tænke os at give, til de grupper, der står uden for arbejdsmarkedet, og for de grupper, der er i gang eller burde komme i gang i uddannelsessystemet. De får jo ingenting ud af, at man laver et skattefradrag på området. Det ville være langt mere oplagt at sikre, at alle børn havde adgang til at benytte en pc i deres hjem, og det opnår man ikke ved at lave den type naturaliegoder, der er tale om her.

Det, vi diskuterer her, er ikke formålene. Jeg synes, det er fint, at der er tilskud til alkoholfævnning, og jeg synes også, det er fint, at der er tilskud til pc og til bredbånd; det er fint nok. Men lad os diskutere, hvordan vi giver det tilskud. Jeg synes, det er klogest, at vi giver det tilskud på en sådan måde, at vi ved helt præcist, hvor stort et beløb der er tale om, i stedet for at spille hasard med statskassens midler, og jeg synes, det vil være fint at give tilskud på en sådan måde, at vi ved, hvem det er, der kommer til at betale det – hvem det er, der kommer til at dække udgifterne.

Jeg skal på baggrund af dette indlæg på vegne af Enhedslisten, Socialdemokraterne, Socialistisk Folkeparti og Det Radikale Venstre fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at der vil ske en kraftig vækst i udbredelsen af ordninger med personalegoder og naturalieydelse, pålægger Folketinget regeringen

- at sikre en rimelig beskatning af disse ydelser, så ordningerne ikke kan anvendes til bevidst skattespekulation, så der kan ske en konvergering af høj skat til lav skat, hvilket øger den sociale og kønsmæssige skævhed;
- at sikre, at tabet ved den lavere beskatning af f.eks. bredbånd ikke overstiger de gevinster, der er ved udbredelse heraf;
- at sikre, at denne vækst ikke underminerer de generelle velfærdsydelse for alle i samfundet;
- at sikre, at ordningernes udhuling af skatteindtægterne ikke truer den finansielle holdbarhed, og
- at udarbejde en årlig redegørelse for ordningernes udbredelse og omfang. Herunder for konsekvenserne for fordelingen af skattebyrden i samfundet samt for, hvor mange penge samfundet alternativt kunne bruge til sociale forbedringer.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 49).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se foran). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning)

Jann Sjørnsen (KD): Jeg har et spørgsmål til det forslag til vedtagelse, som fru Pernille Rosenkrantz-Theil netop har fremsat på vegne af en række partier. Det er et forslag, som jeg bestemt kan have megen sympati for, men jeg har et spørgsmål om den pind i forslaget, som vedrører bredbåndet.

Der står, at det skal sikres, at tabet ved den lavere beskatning af f.eks. bredbånd ikke overstiger de gevinster, der er ved udbredelsen heraf. Jeg må indrømme, at jeg er ikke helt med på, hvad der egentlig menes med den pind, og derfor kunne jeg godt tænke mig, at ordføreren allerede på nuværende tidspunkt i debatten kunne uddybe, hvad den rent faktisk betyder, og hvad der i øvrigt tænkes på, når der står »f.eks. bredbånd«. Er det en hjemme-pc-ordning, som ordføreren var inde på i sit indlæg, eller noget andet i den retning? Jeg synes, det vil være vigtigt at få det at vide af hensyn til den videre debat, og det er i hvert fald vigtigt for Kristendemokraternes stillingtagen til forslaget.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det er jo et spørgsmål om at vurdere, hvad gevinsten ved de forskellige ordninger er. Det kunne f.eks. være alkoholfævnning, og det kunne også være en hjemme-pc-ordning.

Ved alle de forskellige ordninger er der jo en gevinst, og spørgsmålet er, om gevinsten ved ordningerne overstiger det beløb, vi bruger på dem. Forstået på denne måde: Bruger vi f.eks. 1 mia. kr. på at udstyre alle danske skoleelever med en hjemme-pc, vil vi få en langsigtet gevinst ud af det, fordi vi klæder børnene bedre på til det fremtidige viden- og it-samfund. Bruger vi i stedet 1 mia. kr. til at give en skattelettelse til dem, der i forvejen har adgang til en pc på arbejdet, vil gevinsten være mindre, end hvis man havde brugt pengene på skoleeleverne.

Det er et spørgsmål om at stille tingene op mod hinanden: Er der en bedre metode til at anvende den milliard, vi ønsker at bruge på de forskellige tiltag, end den, vi benytter i dag? Meningen er at vurdere, hvilke forskellige metoder der kan tages i anvendelse, når man ønsker at give et tilskud på 1 mia. kr.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Ja, så blev jeg da en lille smule klogere og i hvert fald så meget klogere, at hvis den beslutning skal effektueres, bliver det noget nær et helt kommissionsarbejde, der lægges op til med forslaget til vedtagelse. Er det ikke rigtigt forstået?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nej, det mener jeg sådan set ikke. Jeg behøver ikke hjælp af en kommission for at tage stilling til, hvordan jeg mener, man bedst kan bruge den milliard, men det gør regeringen tydeligvis, og derfor denne pædagogiske øvelse.

Jeg tror, der er flere partier her i Folketinget, som rent umiddelbart godt kan tage stilling til, om man anvender 1 mia. kr. bedst ved at give den i direkte tilskud til nogle ting eller give den som et generelt skattefradrag, uden at vi aner, hvem der vil få gavn af det. Det er bestemt ikke meningen, at der skal være et kommissionsarbejde. Jeg bryder mig mest om handling og ikke så meget om alle de ord, der bliver produceret herinde.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Tak til ordføreren for forespørgerne, og så er det hr. Peter Christensen som ordfører.

Peter Christensen (V):

Venstre har støttet vedtagelsen af flere af de skattebegunstigede naturaliegoder, både under den nuværende regering og tidligere under socialdemokratisk ledede regeringer.

Venstre finder ikke, at danskerne skal udsættes for en strammere beskatning af de personalegoder, vi kender i dag. Den eksisterende lovgivning fungerer umiddelbart godt og er dækkende, og det er vigtigt at slå fast, at indførelsen af f.eks. ordningerne for bredbånd og sundhedsforsikringerne er sket, for at de kan blive brugt. Venstre kan derfor naturligvis heller ikke se noget problem i, at det faktisk også sker.

Hvis der skulle strammes op på de nuværende ordninger, hvor skulle det så ske? Hvem skulle beskattes hårdere? Vi vil ikke genindføre skat på f.eks. sundhed, og jeg glæder mig over, at mange danskere i dag kan modtage behandling uden at blive beskattet.

Enhedslisten har ret i, at personalegoderne er en skattemæssig begunstiggelse, og der er efter min mening flere gode grunde til, hvorfor det også skal være sådan fremover. Beskatningsreglerne for personalegoderne er til fordel for arbejdsgivere og arbejdstagere og ikke mindst for samfundet. F.eks. må vi alle kunne blive enige om, at sundhedsforsikringer er meget positive for alle grupper.

Arbejdsgruppens rapport fastslår, at hjemme-pc og bredbåndsforbindelser er blandt de mest udbredte personalegoder. Mange ansatte har nu fået mulighed for at få adgang til internettet i deres hjem og dermed adgang til en hel verden af nye oplevelser og oplysninger. Det er langtfra sikkert, at det ville være tilfældet, hvis lovgivningen havde været anderledes.

Jeg synes endvidere, det er positivt, at der over årene har været en udvikling, som har medført, at sådanne goder ikke længere er forbeholdt de højestlønnede. I dag er personalegoder i langt højere grad noget, alle arbejdstagere kan få del i, og den eksisterende lovgivning er til fordel for alle, også de almindelige medarbejdere på det private arbejdsmarked og ikke kun de mest velstillede.

Kl. 14.15

Venstre mener grundlæggende, at den nuværende lovgivning er tilstrækkelig på området. Det er dog ikke ensbetydende med, at Venstre

ikke mener, at vi bør iværksætte nogle initiativer, der løbende kan give os et større overblik over, hvilke økonomiske konsekvenser personalegoderne har for finanspolitikken.

Derfor skal jeg på vegne af Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»En række personalegoder/naturalieydelse be- gunstigtes skattemæssigt i forhold til beskatning af kontantløn. Folketinget konstaterer, at der ligger en række gode grunde bag, at skiftende regeringer gennem tiden har gennemført eller opretholdt skattebegunstigelser af bestemte naturalieydelse.

Dette er bl.a. sket for at fremme formål af bredere samfundsmæssig interesse – eksempelvis opgradering af arbejdsstyrkens it-kompetence-niveau og uddannelsesniveau, hurtig sundhedsbehandling og alkoholbehandling af erhvervsaktive bl.a. med henblik på at minimere produktionstab – og/eller for at begrænse de administrative byrder for borgere, virksomheder og skattemyndigheder.

Folketinget opfordrer regeringen til fortsat løbende at afstemme den økonomiske politik med henblik på at fastholde en holdbar finanspolitik, idet Folketinget samtidig konstaterer,

- at regeringen har etableret et tværministerielt overvågningsberedskab,
 - at regeringen vil fremsende en årlig redegørelse over udviklingen på området til Skatteudvalget, første gang i efteråret 2004. Redegørelsen skal indeholde oplysninger om provenutabet og kunne danne grundlag for en vurdering af behovet for eventuelle ændringer.«
- (Forslag til vedtagelse nr. V 50).

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg skal spørge, om Venstres ordfører vil medgive, at personalegoderne primært kommer de højtlønnede til gavn, og at det forholder sig sådan, at når en mand i det private får 380 kr. ud af de her personalegoder, så får en kvinde i det private 100 kr., mens folk i det offentlige og folk på overførselsindkomst får meget lidt ud af ordningen.

Dernæst skal jeg bede Venstres ordfører bekræfte, at vi ikke her diskuterer formålet med ordningerne, vi diskuterer ikke, om det er en

god idé, at folk kan få bredbånd, vi diskuterer heller ikke de her forbistrede sundhedsordninger, vi diskuterer metoden, hvorpå man kan give penge til de her ordninger.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Nu er jeg ikke enig med Enhedslisten i, at vi ikke også diskuterer formålet med ordningerne, for konsekvensen af det, Enhedslisten vil, er jo at ødelægge hele ideen med de ordninger.

Vi må konstatere, at de indgreb, den tidligere regering har lavet f.eks. inden for it-området, jo rent faktisk betød, at man holdt op med at få udbredelsen, så derfor er det jo yderst relevant, at man også diskuterer formålet med de her ordninger, når man samtidig diskuterer de skattemæssige forhold, for en ændring af de skattemæssige forhold, som Enhedslisten ønsker, vil altså betyde, at f.eks. udbredelsen af bredbånd vil blive mindre, at f.eks. skattefriheden for at modtage sundhedsforsikringer også vil falde bort.

Det er klart, at det kan vi ikke støtte, der er vi politisk uenige. Vi har faktisk netop indført de her ordninger, for at de skal bruges. Derfor tror jeg heller ikke, det overrasker nogen, at vi ikke er enige.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Hvis formålet med de her ordninger eksplicit er at underminere indtægtsgrundlaget for velfærdssamfundet, så synes jeg sådan set ikke, det er overraskende, at vi ønsker at ødelægge ordningerne. Men jeg går ikke ud fra, at det er det, der er Venstres formål med ordningerne.

Jeg går ud fra, at Venstres formål med f.eks. at lave en skattebegunstigelse i forbindelse med bredbånd er at udbrede bredbånd. Hvis vi kan være enige så langt, så må Venstres ordfører også medgive mig, at der er andre måder at støtte udbredelsen af bredbånd på end ved at give en skattebegunstigelse, og at man ved at lave en anden metode til at støtte bredbånd på vil vide præcis, hvad det er for et beløb, man giver ud, samt hvilke grupper man rammer.

Det vil altså sige, at man med sikkerhed kan slå fast, at det ikke er dem, der i forvejen har adgang til det eller i forvejen har råd til det, men at det er de grupper, der ikke har adgang, og de grupper, som ikke har råd, der vil få mulighed for at få bredbånd. Den styring ville man kunne lave, hvis man anvendte en anden metode.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg er nødt til at vende tilbage til det, jeg sagde før, nemlig at sidst man lavede opstramninger vedrørende it-området, var konsekvensen bare, at udbredelsen blev langt, langt mindre. Selvfølgelig er der andre måder at fremme nogle af de her initiativer på, f.eks. ved hjemme-pc'er. Ja, staten kunne købe dem ind og stå og dele dem ud på Rådhuspladsen eller på Christiansborg Slotsplads. Det er bare ikke en effektiv og målrettet måde at sørge for udbredelsen på. Derfor er den skattebegunstigelsesordning, vi her bruger, effektiv og målrettet.

Kl. 14.20

Jeg er også nødt til at anføre, at de her ordninger, hvor skatteministeren jo meget tydeligt redgjorde for, at nogle er nye, mens andre har fungeret gennem mange år, ikke er undergravende for vores skattesystem, og derfor mener jeg, at Enhedslisten ser spøgelse ved højlys dag, og at vi slet ikke har et problem af det omfang, Enhedslisten prøver at give indtryk af.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Nu anfører hr. Peter Christensen, at det er en meget målrettet måde at give de her forskellige former for goder på. Det synes jeg er et interessant synspunkt, som jeg godt kunne tænke mig at hr. Peter Christensen kunne uddybe.

Er virkeligheden ikke, at det er en af de mindst målrettede måder, man overhovedet kan give de her goder på, f.eks. bredbåndsforbindelser, hjemme-pc'er, eller hvad det måtte være, fordi det alene er slutbrugeren, som bestemmer, om man har behov for det, eller om man har råd til det? Det er ikke ud fra nogen overordnet behovsvurdering, hvor man f.eks. kunne sige, at folk, som ikke havde adgang til internettet eller pc, skulle have det. Så det er da en meget lidt målrettet måde at gøre tingene på.

Så vil jeg høre, om hr. Peter Christensen ikke også kan bekræfte, at det uden nogen som helst form for tvivl har vist sig, at alle de her ordninger entydigt er gået fortrinsvis til vellønnede.

Til sidst: Er det ikke også sådan, at selv om det ikke har undermineret grundlaget for velfærdssamfundet, så er der en ret betydelig og ret ukontrollabel udgift forbundet med de her ordninger?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg er nødt til at sige, at udbredelsen af de her ordninger jo kræver, at der indgås en aftale mellem arbejdsgiver og arbejdstager, og at det derfor ikke er et tagselvbord, som der gives udtryk for. Der skal indgås en aftale omkring de her ting, og det er klart, at en arbejdsgiver jo også kun indgår den her aftale, f.eks. om bredbånd, hvis arbejdsgiveren kan se, at der også er et formål med og en fordel ved de her ordninger.

Jeg er nødt til at sige, at før vi indførte de her ordninger, var det jo sådan, at de velstillede nok skulle få løst deres problemer. Jeg tror ikke, der har været velstillede, der har undladt at få en bredbåndsforbindelse, fordi der ikke var en skattebegunstigende ordning. Men netop ved at vi indfører denne mulighed, bliver det en bredere gruppe af mennesker, der kan tage imod og få fordele af f.eks. bredbånd og sundhedsforsikringer.

Så jeg mener bestemt ikke, at man kan slå fast, at det nu kun er de mest velhavende i Danmark, der gør brug af ordningen – absolut ikke.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Virksomheden TDC, som vi har beskæftiget os med i andre sammenhænge, har igennem nogle måneder kørt en annoncekampagne i aviserne, hvor man under overskriften »Få to vindere til medarbejdersamtalen« ser en arbejdsgiver, som jubler, og en medarbejder, som jubler, fordi begge nu er blevet enige om, at man ved hjælp af bruttotræk kan bevilge en bredbåndsforbindelse.

Er det ikke et tagselvbord? Er det ikke et tagselvbord, at virksomheden sparer penge, og at medarbejderen får en skattebesparelse og en bredbåndsforbindelse, men at de, der betaler, er skatteyderne? Er det ikke lige præcis et tagselvbord?

For det andet vil jeg godt spørge hr. Peter Christensen, om ikke vi er enige om, at der er et stort problem forbundet med det her, at den stund regeringens egen rapport udarbejdet af regeringens egne embedsmænd på side 12 beskriver, at der er et potentiale i størrelsesordenen 3-4 mia. kr. i yderligere udgifter, og at skatteudgifter i den størrelse – jeg citerer fra side 12 – vil belastte finanspolitikens holdbarhed i relation til 2010-planen. Er det ikke et økonomisk problem?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Nu er det ikke, fordi jeg er uddannet i at kommentere annoncer, det er ikke min faglige baggrund, men jeg vil kaste mig ud i det alligevel. Jeg synes faktisk ikke, det er nogen god annonce. Jeg synes, der skulle have stået, at der var tre vindere og ikke kun to. For den tredje vinder er jo staten og samfundet, og det er derfor, vi har indført ordningen. Det er jo netop, fordi vi mener, at samfundet har en gevinst ved, at vi får udbredt f.eks. den her bredbåndsordning.

Derfor vil jeg da sige om TDC-annoncen, at jeg synes, den er lidt sparsom med oplysningerne, for den kunne netop godt have præciseret: Ja, der er to vindere, men der er faktisk også en tredje, nemlig det offentlige, samfundet.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg var lige ved at være bange for, at hr. Morten Homann havde overtaget mit spørgsmål, men eftersom hr. Peter Christensen ikke svarede på det, kan jeg jo selv tage det en gang til.

På side 12 i rapporten fra embedsmandsudvalget står der, at man skønner, at den nuværende brug af disse ydelser koster i størrelsesordenen ca. 1 mia. kr. om året. Man siger så, at man med det, der tegner sig, må forvente en forøgelse af det her omfang svarende til en fire-femdobling. Og så siger man, og det er på side 12, at skatteudgifter af denne størrelse vil belaste finanspolitikens holdbarhed i relation til 2010-planen.

Kl. 14.25

På den baggrund vil jeg gerne spørge, hvad Venstres ordfører mener med, at man vil følge udviklingen, og at man vil afgive rapporter osv., når vi samtidig kan konstatere, at skatteministeren siger, at eventuelle indgreb ikke må være i strid med skattestoppet.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg må sige, at der ikke står noget på side 12, som jeg finder særlig overraskende. Deri ligger ikke en kritik af selve rapporten, men for mig er det sådan lidt en selvfølge, at en selvfølge forstået på den måde, at hvis det er sådan, at der et større antal mennesker, der benytter ordningen, er udgiften forbundet dermed alt andet lige også større. Det er vist nærmest logik. Det svarer vel til, at hvis man vurderede, at der kom flere syge mennesker, ville trækket på

sundhedsudgifterne også stige. Det er også logik.

Der, hvor det bliver lidt mere usikkert, er selvfølgelig, når man skal til at gætte på, hvor stort det ekstratræk bliver. Det siger rapporten ingenting om. Man antager og siger, at hvis nu tallet havde været 100.000, 200.000, hvad ved jeg, så er udgiften dermed også det større. Så derfor mener jeg ikke, at det i sig selv bringer nogen ekstraovervejelser ind i debatten.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg synes, det er helt mageløst, som Venstres ordfører er i stand til overhovedet ikke at svare på, hvad der bliver spurgt om.

Når der står her på side 12, at skatteudgifter i denne størrelsesorden vil belaste finanspolitikens holdbarhed, det vil sige, at det truer selve grundlaget for den økonomiske politik, så var det, jeg spurgte: Hvad betyder det så, at man i det forslag til vedtagelse, man er kommet med, og i den ordførertale, Venstres ordfører netop har holdt, siger, at man vil følge udviklingen, at man vil rapportere osv., når skatteministeren samtidig siger, at eventuelle indgreb ikke må være i strid med skattestoppet, altså at man ikke kan foretage sig noget i forhold til det her, og at det altså truer den økonomiske holdbarhed for politikken i det her land? Hvad vil man gøre ved det?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg har set, at samarbejdet mellem Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre er meget tæt for tiden, og jeg går også ud fra, at det er grunden til, at Socialdemokratiet er ved at vende lidt tilbage på sporet i forhold til at have nogle varme følelser for og en stor fokus på 2010-målsætningen, for jeg havde ellers forstået, at man ikke ville holde fast i den.

Men det skal regeringen – der er jeg fuldstændig enig med den socialdemokratiske ordfører – regeringen skal holde fast i 2010-målsætningen. Og det er jo fuldstændig klart, at hvis man bruger flere penge end beregnet og man ikke agerer ud fra det, vil det også berøre de økonomiske resultater år efter år, også i 2010. Det er sådan set det, der bliver sagt, og det er jeg ikke uenig i.

Men det, Socialdemokratiet kan være helt forsikret om, er, at vi vil holde fast i 2010-målsætningen, og hvis det betyder, at der skal ageres

anderledes for at holde fast i den målsætning, så gør vi det.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg lyttede mig til i hr. Peter Christensens ordførertale, at han var inde på de forskellige ordninger, der var gennemført. Den del af talen kan jeg sådan set tilslutte mig. Der har været ordninger, der er blevet vedtaget her i enighed, og der har været ordninger, der er vedtaget, hvor vi har været dybt uenige. Men der er truffet en bevidst politisk beslutning.

Men det, vi står med her – vil jeg spørge hr. Peter Christensen – er det ikke en problemstilling, der er opstået, uden at der er truffet en bevidst politisk beslutning? Er det nemlig ikke sådan, at man har truffet en afgørelse i Ligningsrådet, som er anderledes end den, man forudsatte, dengang man vedtog lovgivningen, med den konsekvens, at det, der bl.a. var en stor del af diskussionen omkring alkoholbekæmpelse med arbejdsgiverne involveret, sygehuse osv., sygdomsbehandling, arbejdsgiversocialt ansvar, nu efterlader et regelsæt, der indebærer, at arbejdsgiveren ikke behøver at betale en eneste krone, men at man kun flytter en udgift fra at være skattepligtig til at blive skattefri? Er det det, hr. Peter Christensen ønsker med hensyn til personalegoder?

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg kan sige, at der er ikke noget i den nuværende måde at efterleve denne lovgivning på, der gør, at vi ønsker at ændre noget eller for den sags skyld stramme op, som det også fremgik af min ordførertale.

Jeg er fuldstændig enig i, at der har været forskellige ydelser, hvor vi har været enten uenige eller enige. Men jeg synes, at det, der er værd at påpege, er, at ud af den ca. 1 mia. kr., der i dag bruges på naturaliegoder, er det ca. 200.000 kr., der vedrører de tre seneste tiltag fra den her regering. Jeg har derfor svært ved at se, at der skulle være sket en opblomstring, der på nogen måde skulle være bekymrende sammenlignet med, hvad der egentlig har været en mangeårig præcedens for.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Er hr. Peter Christensen ikke enig i den beskrivelse, jeg gav, nemlig at det, der skaber debatten, og det, der var baggrunden for ministerens rapport, som embedsmændene har lavet, ikke var den bevidste politiske beslutning her i Folketingssalen, men var en administrativ fortolkning, som endda var imod de sagkyndiges råd, og at det betyder, at arbejdsgiverne ikke behøver at betale noget som helst, selv om man kalder det arbejdsgiverordninger?

Er hr. Peter Christensen ikke også enig i, at det i øvrigt ville holde en række personalegrupper fuldstændig ude fra at kunne benytte de her ordninger alt efter de ansættelsesvilkår, folk har, og at vi dermed skaber en yderligere ulighed på arbejdsmarkedet?

Mener hr. Peter Christensen, at det er rigtigt, at vi tillader et regelsæt, der giver folk, der er i den samme situation, fuldstændig forskellig skattemæssig behandling? Er det denne ulighed, hr. Peter Christensen synes at han med oprejt pande og god samvittighed som en gæv Venstremand kan forsvare? Er det ulighed?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Ulighed! Jeg er nødt til at sige, at skattereglerne er ens, men det er klart, at det er afgørende, hvad det er for en aftale, man laver med arbejdsgiveren. Derfor medgiver jeg gerne, at de aftaler kan være forskellige, og derfor kan resultatet også være forskelligt. Det er jeg fuldstændig enig i.

Når jeg alligevel hele tiden vender tilbage til, om vi vil ændre noget i den lovgivning, vi har gennemført, er det, fordi jeg sådan set mener, at det må være det, der er kernen i den her debat. Det er også en debat, der kører på: Skal vi lave ting om, eller skal vi ikke lave dem om?

Jeg har også forstået på de indlæg, der har været, at der har været et ønske fra især Socialdemokratiet om, at man strammer op på det her område, at man øger beskatningen. Det er derfor, jeg vender tilbage til det, for jeg er nødt til at gøre det fuldstændig klart også for hr. Ole Stavad, at vi ikke ønsker at øge beskatningen eller stramme op på de her områder.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Der er sådan set et meget enkelt spørgsmål, som også hr. Peter Christensen forhåbentlig kan give

et enkelt svar på: Hvad er arbejdsgiverens udgift ved disse konstruktioner, som også har været omtalt tidligere, som nogle jubler over? Hvad er arbejdsgiverens udgift ved sådan en bredbåndsordning?

Det hele har jo været lanceret under, at det er arbejdsgiverbetalte ordninger. Det må betyde, at arbejdsgiveren skal betale noget. Hvad er arbejdsgiverens udgift, og hvad er arbejdsgiverens eventuelle indtægt på disse bredbåndsordninger? Det er vi jo nødt til at vide.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg synes, at det, der er helt afgørende, og jeg vender tilbage til det igen, er, at indgangsvinklen på debatten påstås at være en bekymring for skatteprovenuet.

Det, det handler om, er, at man vil gøre op med det. Vi så allerede ved vedtagelsen af de her ordninger, at Socialdemokratiet er uenig i, at vi f.eks. vil gøre det skattefrit i forhold til sundhedssektoren. Socialdemokratiet var også uenig, da vi indførte skattefrihed for arbejdsgiverbetalt datakommunikation. Det respekterer jeg fuldt ud at Socialdemokratiet fortsat er, men mit klare svar er, at vi ikke ønsker at ændre på det.

Det er jo fuldstændig korrekt, som hr. Jens Peter Vernersen siger, at der er en udgift forbundet med det for statskassen. Det er der selvfølgelig. Der er et provenutab ved at give denne skattefrihed. Det er vi fuldt bevidst om. Det var vi også, da vi vedtog ordningerne. Derfor er der dybest set ikke noget nyt, der skulle gøre at vi skulle være enten bekymret eller i øvrigt ønske at ændre noget i de ordninger. Vi er glade for, at de er blevet udbredt, og at de er blevet udbredt til endnu flere mennesker.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Når hr. Peter Christensen åbenbart ikke vil svare, kan jeg jo spørge hr. Peter Christensen, om han er enig i, at arbejdsgiverne overhovedet ikke har nogen udgift. For det har de ikke, og det ved hr. Peter Christensen godt. Jeg synes faktisk, at det næsten er uforskammet, at man ikke svarer på det, når man får så konkret og præcist et spørgsmål.

Arbejdsgiveren har ingen udgifter ved det her. Tværtimod har arbejdsgiveren formentlig en indtægt på grund af momssystemet. Det synes jeg lige så godt hr. Peter Christensen kunne

have svaret hr. Jacob Buksti, hr. Ole Stavad og mig, da vi stillede det første spørgsmål. Der bliver bare ikke svaret på det. Det synes jeg er at tale udenom.

Til det der med, hvem der nyder godt af det, vil jeg bare sige, at de, der betaler topskat, sparer ved sådan en ordning 59 pct., de, der er nede ved bundskatten og får et bredbånd, sparer 36 pct. Det er sådan set den modsatte måde af den måde, vi normalt ordner vores skattesystem på.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg er fuldstændig enig i, at der er den store forskel i forhold til marginalsattesatserne i Danmark. Det er jo, fordi vi har så enorm høj en marginalskat. Det beklager jeg da også, men det er ikke det, debatten kører på.

Den kører på: Er der en fordel for samfundet, ved at vi tilskynder til udbredelsen af de her ordninger? Ja, siger jeg. Vi er glade for, at vi fik dem gennemført. Vi er glade for, at der er skattefrihed for arbejdsgiverbetalte sundhedsforsikringer. Vi er glade for, at vi har fået indført bredbåndsordninger.

Jeg håber, at alle, der i dag via deres lønpakker har forhandlet sig til nogle af de her ordninger, lytter godt efter og skriver sig bag øret, hvad konsekvensen bliver, hvis Socialdemokratiet får magt, som de har agt. Den er, at også på det her område vil skattemelodien få en anden lyd. Det vil altså betyde, at den nye melodi ikke er så smuk, den er ikke så rar, men betyder hårdere beskatning også for de her naturaliegoder.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se side 5300*). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

Jacob Buksti (S):

At der i et ansættelsesforhold kan indgå ret til visse personalegoder, eller at visse naturalydelser kan indgå i aflønningen, er ikke noget nyt; sådan har det altid været. Det afgørende er, hvad rammerne er for den form for aflønning, hvilke ydelser der kan komme på tale, begrundelserne for hvordan de finansieres, og ikke mindst hvordan de beskattes. Da personalegoder eller aflønning i form af naturalydelser i sigens natur knytter sig direkte til et ansættelsesforhold, er det naturligtvis også et spørgsmål om, hvem der kan få disse goder, og på hvilke vilkår.

Alle disse spørgsmål har på det seneste fået helt aktuel betydning med regeringens bevidste politik i retning af en helt systematisk undergravning af de offentlige indtægter. Det samme med Ligningsrådets afgørelse fra april i fjor med åbning af mulighed for lønnedgang mod andel i personalegoder og naturalydelse.

Der forventes derfor dels i sig selv en kraftig vækst i udbredelsen af sådanne ordninger, dels som led i kommende overenskomstaffaler med såkaldte lønpakker. Ja, regeringens egne embedsmænd forventer en så kraftig vækst i ordningerne med personalegoder, hvor medarbejdere i virksomheden får nedsat lønnen i forhold til godet, som altså derfor ikke beskattes, at hvor det offentlige i dag mister et provenu på ca. 1 mia. kr. på den konto, vil det i løbet af kort tid blive fire-fem-doblet. De konkluderer derfor, at skatteudgifter i den størrelsesorden vil belaste finanspolitikens holdbarhed i relation til 2010-planen.

Kl. 14.40

Men regeringen agter ikke at foretage sig noget. Tværtimod understreger skatteministeren igen og igen, at der er tale om et helt bevidst politisk valg. Ministeren har dog tilkendegivet, at han vil følge udviklingen nøje, men som altid med skatteministeren betyder det, at han intet vil foretage sig, for – som han siger – så vil eventuelle initiativer i forhold til denne udvikling stride mod regeringens skattestop.

Vi får altså igen understreget, at regeringens skattepolitik går ud på dels at undergrave de offentlige indtægter, hvilket fører til yderligere pres i retning af besparelser på grundlæggende velfærdsydelse som sundhed, ældrepleje, uddannelse og børnepasning, dels at skævvride den økonomiske fordeling til fordel for de stærke; folk, der ikke er i beskæftigelse; får jo ikke del i disse goder, det gælder pensionister, uddannelsessøgende og mennesker på overførselsindkomster.

Der tales om, at det er arbejdsgiverfinansierede ordninger, f.eks. arbejdsgiverbetalt sundhedsbetaling eller sundhedsforsikring, men også her er der tale om en klar forvanskning af de faktiske forhold. Situationen er jo, at arbejdsgiverne ikke bidrager med noget som helst, skattevæsenet og staten betaler det hele, da ydelserne jo modsvares af en tilsvarende nedgang i lønnen for medarbejderne.

Det betyder, at sådanne ordninger især vil være attraktive for højtlønnede, der på denne måde kan få vekslet en høj topskat til nulskat.

Da beløbet bliver modregnet i lønnen, bliver der slet ikke betalt skat eller arbejdsmarkedsbidrag. Hvis man i stedet tegnede en privat sundhedsforsikring for egne beskattede penge, var der jo ikke engang fradrag.

Derfor er der tale om en total skatteundvigelse, hvor man går fra at betale 63 pct. i skat til at betale 0 pct. Eller sagt på en anden måde: Hvis man tegner en sundhedsforsikring på 3.000 kr., skal man kun betale 1.000 kr. selv, alle andre skatteydere betaler de resterende 2.000 kr. Arbejdsgiveren betaler ingenting. Det er rent fup.

Der åbnes altså i virkeligheden for en helt bevidst spekulation i skattearrangementer med henblik på at nedbringe skatten, men det er jo regeringens bevidste politik. Jo flere skatteundragelsesmuligheder og muligheder for fup og svindel jo bedre. Taberne er alle de andre skatteydere, der ikke har mulighed for at deltage i det her cirkus; det er dem, der er afhængige af de velfærdsydelse, der på grund af faldende skatteprovenu udsættes for nedskæringer.

Det er også meget betegnende, at regeringen og skatteministeren ikke blot totalt ignorerer den trussel mod den økonomiske udvikling; som regeringens egne embedsmænd understreger udviklingen udgør.

Man har heller ikke noget klart overblik over, hvad det hele egentlig koster. Således vurderede skatteministeren i forbindelse med L 97, der indførte skattefrihed for disse såkaldte arbejdsgiverbetalte sundhedsbehandlinger og sundhedsforsikringer, der altså ikke betales af arbejdsgiverne, at de ville medføre et provenutab på 35 mio. kr., men da embedsmændene kørt tid efter skulle vurdere problemstillingen om udviklingen af personalegoder, skønnede de pludselig, at provenutabet var det femdobbelte, nemlig 195 mio. kr.

Der er altså ikke styr på noget som helst, økonomien skævvrides, goderne fordeles til fordel for de velbærgede, samtidig med at samfundsøkonomien undergraves. Regeringen lader stå til med henvisning til skattestoppet. Man vil blot følge udviklingen. Det er simpelt hen ikke acceptabelt.

For god ordens skyld skal jeg bare meddele, at Socialdemokratiet naturligvis kan stemme for det forslag til vedtagelse, som vi selv er medforlagsstillere til.

Mikkel Dencker (DF):

I Dansk Folkeparti har vi den overordnede holdning, at skattemæssig subsidiering af forskellige

ordninger kan være et udmærket redskab til at udbrede brugen af ordningerne.

Et godt eksempel er den ordning om skattefrihed for arbejdsgiverbetalt ADSL-forbindelse i medarbejdernes hjem, som et flertal her i Tinget vedtog for 2 år siden. Den har til formål at udbrede brugen af højhastighedsforbindelser til internettet i et højere tempo, end det ellers ville have været tilfældet.

Et lignende eksempel på dette er ordningen om arbejdsgiverbetalte sundhedsydelse og alkoholbehandling, hvor formålet både er at få folk til hurtigere at blive raske samt minimere produktionstab og forbruget af sygedagpenge. Samtidig er det en fordel ved ordningen, at ordningen medvirker til at mindske presset på de offentlige sygehuse.

Det skal så også slås fast, at vi ikke mener, det nødvendigvis er ordninger, der skal eksistere til tid og evighed. De ordninger, der eksisterer nu, er ordninger, der er blevet til for at fremme et bestemt formål, og derfor skal man hele tiden holde øje med, om ordningerne stadig tjener deres formål, eller om de er helt eller delvis forældede.

Kl. 14.45

Man skal også være opmærksom på, at de nuværende ordninger naturligvis har en pris i form af mistede skatteindtægter for staten. Det er en kendsgerning, men det var også indkalkuleret i overvejelserne, dengang ordningerne blev vedtaget.

Til gengæld står vi her over for det faktum, at ordningerne har nogle meget gunstige samfundsøkonomiske gevinster, som det netop er umuligt at måle. Alligevel mener vi, at det er at udvise rettidig omhu hele tiden at holde øje med, hvordan brugen af ordningerne udvikler sig.

Det er klart, at det ikke er acceptabelt, hvis brugen af ordningerne løber løbsk og bliver en bombe under finanspolitikken. Det er der imidlertid ikke noget der tyder på er tilfældet på nuværende tidspunkt, men under alle omstændigheder vil vi i Dansk Folkeparti holde os orienteret om situationen, så der kan gribes ind, hvis det skulle vise sig at være nødvendigt.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Der er indtil flere spørgsmål. Vi starter med hr. Morten Homann.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF): Jeg vil spørge hr. Mikkel Dencker, om ikke det bekymrer ham lidt, om ikke det giver grund til at overveje sin position en gang til, at de her ordninger så at sige rammer de dårligst stillede folk dobbelt, dvs. dem, der står uden for arbejdsmarkedet, pensionister osv., i den forstand at der stort set ikke er nogen af de dårligst stillede, der har glæde af de her ordninger, eftersom det primært er vellønnede privatansatte, som kan få bredbånd, sundhedsordninger osv.

På den anden side er de med til at betale for det i form af de skatteudgifter på indtil videre 1 mia. kr., måske op til 3-4 mia. kr., der ligger i den her ordning. Giver det ikke hr. Mikkel Dencker stof til eftertanke, at det i virkeligheden rammer de dårligst stillede dobbelt?

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF): Jeg vil sige, at de her ordninger hverken rammer de dårligst stillede én gang eller dobbelt, som hr. Homann siger det.

Jeg har tværtimod den opfattelse, at også folk, som ikke direkte har gavn af ordningen, alligevel har en vis gavn af den indirekte, i og med at ordningerne har en god samfundsøkonomisk indvirkning netop på eksempelvis ADSL-ordningen, som gør, at højhastighedsforbindelserne er langt bedre udbredt i befolkningen, end det ellers har været tilfældet.

Hvad angår sundhedsordningerne, så er der nogle mennesker, der er omfattet af de her sundhedsordninger, der bliver behandlet på et privat hospital eller en klinik, og derfor går de ud af køen til det offentlige sundhedstilbud, hvorved andre kommer hurtigere frem. Derfor synes jeg faktisk, at alle har gavn af det her.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF): Jamen kan hr. Mikkel Dencker ikke medgive mig, at de, som så har glæde af det her, i form af at de får en bredbåndsforbindelse eller typisk også dem, der får en sundhedsordning, jo er folk, der er relativt vellønnede i forvejen, som er på arbejdsmarkedet?

Så det vil sige, at der ikke er flere pensionister, der er ikke flere lavtlønnede, der får adgang til internettet på den her måde. Der er ikke flere pensionister, der er ikke flere lavtlønnede, der får mulighed for at smutte uden om køen til sundhedsvæsenet på den her måde. Tværtimod

betyder det her jo, at der er færre penge at gøre godt med til it i skolerne og til it til de ældre. Der er færre penge at gøre godt med i forhold til flere sengepladser i det offentlige sundhedsvæsen.

Så hr. Mikkel Dencker må lige tænke sig om to gange og sige, om det virkelig er rigtigt, at han vil holde fast i, at det her ikke rammer de dårligst stillede dobbelt.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Jeg ved altså ikke, om hr. Homann har det, men jeg har i hvert fald ikke noget belæg for at hævde, at det kun er vellønnede, eller kan man sige højtlønnede, der har gavn af de her ordninger, det har jeg simpelt hen ikke noget statistisk belæg for at hævde, men det kan være, at hr. Homann har.

Jeg er stadig væk fuldstændig overbevist om, at det her ikke er ordninger, der rammer nogen. Det er ordninger, som har en positiv effekt direkte for nogle mennesker og indirekte for hele samfundet på en og samme gang.

Så jeg tror, det er noget, vi alle sammen har gavn af, også hr. Homann.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Når statskassen går glip af 1 mia. kr. i skatteindtægter, hvem går det så ud over? I min optik går det ud over de mennesker, der ikke får den forøgede velfærd, man ellers kunne have fået.

Når hr. Mikkel Dencker siger, at der ikke er noget statistisk belæg for, at det kun er de højtlønnede, der anvender de her ordninger, så vil jeg gerne spørge hr. Mikkel Dencker, om en pensionist f.eks. har mulighed for at anvende de her ordninger. Er det ikke sådan, at lige præcis folk på overførselsindkomst ingen mulighed har for at anvende de her ordninger, eftersom vedkommende ikke har et ansættelsesforhold? Derfor kan vi med hundrede procents sikkerhed slå fast, at pensionisten ingen gavn får af det her, absolut ingen gavn får af det her.

Kl. 14.50

Så er det jo ikke et spørgsmål om, hvorvidt vi skal give tilskud til pc og bredbånd. Det tror jeg sådan set alle her i Folketingssalen gerne vil være med til. Jeg har i hvert fald ikke hørt det modsatte. Det er et spørgsmål om, hvordan vi gør det. Er det her den mest effektive metode?

(Kort bemærkning)

Mikkel Dencker (DF):

Jeg kan bekræfte, at der sikkert ikke er nogen modtager af overførselsindkomst, som samtidig ikke har noget lønnet arbejde, der har mulighed for at være med i den her ADSL-ordning. De har jo så heller ikke muligheden for at være i en arbejdsgiverbetalt sundhedsforsikring, det siger sig selv.

Til gengæld har vi et udmærket offentligt sygehushæls. Jeg er enig med fru Rosenkrantz-Theil i, at det kunne godt gøres bedre, men jeg synes faktisk, at vi har et godt tilbud til alle her i landet. Så den bekymring har jeg ikke.

Nu kan jeg så høre, at fru Rosenkrantz-Theil gerne vil have en ADSL-ordning for alle her i landet, hvor det åbenbart skal være det offentlige, der skal betale for, at alle kan få en ADSL-forbindelse. Det er jo næsten hver dag, vi har sådan et forslag. I fredags der var det alle sportsudøvere, der skulle have en pensionsopsparring finansieret af det offentlige. Men sådan er der jo så mange ting.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det forslag i fredags var sådan set ikke Enhedslistens, men det skal nu ikke ligge hr. Mikkel Dencker til last, at han ikke kan huske.

Jeg skal spørge, hvordan det passer Dansk Folkeparti, at pensionisterne er med til at finansiere det hul, der er i statskassen, men ikke får noget ud af ordningen? Det kan jeg ikke helt få til at stemme overens med det billede, Dansk Folkeparti gerne vil give af sig selv.

Så vil jeg sige til hr. Mikkel Dencker i forbindelse med ADSL-opkoblinger og om, hvorvidt det offentlige skal betale, at virkelighedens verden er jo, at lige præcis med den her ordning, som Dansk Folkeparti har været med til at indføre, er det sådan, at det offentlige giver et tilskud, fordi det offentlige går glip af skatteindbetalinger, fordi man kan veksle høj skat til lav skat. Der er altså tale om et tilskud.

Det, jeg gerne ville have i stedet, var, at man brugte de penge på at målrette det direkte på de grupper vi ved ikke har råd til ADSL-opkoblinger, eller målrette det direkte på de grupper vi ved ikke har adgang til en pc. Det mener jeg er effektivt. Det her er at skyde med spredehagl, plus at vi ikke aner, hvor mange penge staten går glip af. I rapporten siges det, at vi kan komme op på en firdobling af beløbet, altså 4 mia. kr.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Nu er jeg ikke enig med Enhedslisten i, at der er et hul i statskassen, så derfor kan jeg heller ikke medgive, at der skulle være nogle, der finansierer et opdigtet hul i statskassen. At man går glip af nogle skatteindtægter, ja, det gør man med ADSL-ordningen. Det har vi stående i denne her rapport, og det anerkender jeg fuldt ud. Men det har også været meningen, dengang vi indførte ADSL-ordningen.

Men Dansk Folkeparti synes ikke, at der skal laves nogle særlige ordninger, hvor alle i samfundet skal udstyres med en computer betalt af statskassen. Det synes vi ikke. Til gengæld er der jo opstillet en masse udmærkede pc'er rundt omkring på bibliotekerne, som alle og enhver kan gå ind og bruge. Det synes jeg er en udmærket ordning, og den behøver ikke blive udbygget yderligere.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg kunne godt tænke mig at få hr. Mikkel Dencker til at uddybe, hvad hr. Mikkel Dencker mener med arbejdsgiverbetalt sundhedsforsikring. Hvor meget betaler arbejdsgiveren?

Er det ikke sådan, at det, vi præcis står med her, er en situation, hvor arbejdsgiveren netop ikke betaler noget som helst? At vi har at gøre med et aftaleforhold, hvor der er to parter, der aftaler noget, som den ene part overhovedet ikke skal bidrage til? Og at de, der i øvrigt har interesse i det gode af dem, der bidrager, er dem, der har den højeste skat, altså folk på topskat, der kan reducere deres beskatning fra 63 pct. til nul?

Synes hr. Mikkel Dencker slet ikke, det er et problem, at hvis man har en sundhedsforsikring og får en sundhedsbehandling til 3.000 kr. i et sådant system, så skal lønmodtageren betale 1.000 kr., arbejdsgiveren ingenting, mens alle de andre skatteydere, de som ingenting får, pensionisterne, folk under uddannelse osv., skal betale de sidste 2.000 kr.? Hvordan kan det være, at Dansk Folkeparti taler om arbejdsgiverbetalt, når arbejdsgiverne netop ikke betaler noget som helst?

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Det er jo en strid om ord eller en strid om definitioner. Jeg har den opfattelse, at en arbejdsgiverbetalt sundhedsydelse, og det er en arbejds-

verbetalt sundhedsydelse, er en del af en lønpakke, og en lønpakke er noget, som arbejdsgiveren betaler til medarbejderen. Da sundhedsforsikringen er med i lønpakken, så er det ifølge de definitioner, som jeg anvender, arbejdsgiveren, der betaler.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu skal man passe på, hvilke ord man vil bruge inden for forretningsordenens rammer. Men jeg vil sige, at det i hvert fald kræver en vis fantasi; for nu ikke at bruge stærkere ord, at kunne se, hvad det er, arbejdsgiverne skal betale i de såkaldte lønpakker, når hele ideen med Ligningsrådets afgørelse er, at lønnedgangen skal være reel for medarbejderne, dvs. at den skal svare til det fulde beløb.

Derfor er der da ikke nogen som helst udgift for arbejdsgiveren. Tværtimod er der en besparelse i de tilhørende udgifter. Jeg kan slet ikke forstå, at hr. Mikkel Dencker står og påstår, at det er anderledes. Derfor er det da sådan, at det drejer sig om for de pågældende lønmodtagere, er at nedbringe deres egen skat og få andre til at betale den, mens arbejdsgiverne ikke betaler noget som helst.

Det, der sker, er, at der bliver slået et stort hul i kassen. Hr. Mikkel Dencker står så og siger, at man vil følge udviklingen, og hvis det er, osv., så vil man gribe ind, men når skatteministeren har sagt, at man ikke kan det på grund af skattestoppet, så er der kun én løsning, og det er besparelser på de områder, som jeg har en fornemmelse af at hr. Mikkel Dencker bilder sig ind at han går ind for.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Nu ved jeg ikke, hvad det var for ting, hr. Buksti tænkte på, at han godt kunne tænke sig at sige, men som forretningsordenen åbenbart forbyder.

Jeg kan kun sige, at det er et definitions-spørgsmål, men hvis, som hr. Buksti siger, at den her sundhedsydelse skal modsvares af krone til krone-nedgang i lønudbetalingen, det var sådan, jeg forstod hr. Bukstis ord, så kræver det jo, at man før har haft en lønudbetaling udelukkende i kroner, altså en kontant lønudbetaling.

Derfor er det ret svært at afgøre det i de tilfælde, hvor det er et nyt ansættelsesforhold, som ikke tidligere har været baseret på nogen kontant lønudbetaling, men hvor det er et helt nyt

ansættelsesforhold, hvor man forhandler en kontrakt eller en aflønning. Så det synes jeg er ret hypotetisk.

(Kort bemærkning).

Erik Mortensen (S):

Nu kan jeg forstå, at Dansk Folkeparti har overtaget skatteministerens sprogbrug med at sige, at man nøje vil følge udviklingen.

Helt konkret må jeg så spørge: Hvor stort provenutab vil Dansk Folkeparti egentlig acceptere? For som det er nævnt flere gange og i henhold til rapporten, vil der uvægerligt komme et provenutab. Hvor stort skal det være, inden Dansk Folkeparti mener, at nu har man fulgt udviklingen længe nok?

Jeg var vist lidt uopmærksom på et tidspunkt, hvor hr. Mikkel Dencker siger, at selv alle de, der ikke på nogen måde kan bruge den her ordning, alligevel indirekte vil få gavn af den. Den vil jeg godt lige have forklaret en gang mere.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Umiddelbart har jeg ikke noget bud på, hvor stort provenutabet skal være, før vi føler, at bremsen må trækkes. I øjeblikket er det jo 1 mia. kr., man regner med. Men samtidig skal man også have med i det, at man har en stor samfundsøkonomisk gevinst i kraft af de her ordninger, og den er jo helt umulig at måle. Så umiddelbart vil jeg ikke sætte noget tal på.

Så vil jeg da gerne tage det en gang til for hr. Mortensen, hvorfor det indirekte er en fordel for alle i samfundet, hvor jeg bl.a. hentydede til sundhedsordningen. Det var, at hvis en person, som er syg, pludselig bliver behandlet på et privat hospital eller en privat klinik på den her sundhedsforsikrings regning, så træder han selvfølgelig ud af køen til at blive behandlet på et offentligt sygehus, og dermed rykker alle de, der stod bag ved personen på ventelisten, en plads frem. Derfor har alle, der står på ventelisten, en gavn af det her.

(Kort bemærkning).

Erik Mortensen (S):

Til det sidste er der sådan set kun at sige, at de læger, der skulle behandle på det offentlige sygehus, er rykket med over på det private område, så det er nok ikke den allerbedste løsning her i verden.

Men med hensyn til alle de mennesker, der indirekte får gavn af det, er det et meget snævert eksempel at nævne sygehusbehandlingen. Der må være en lidt bredere forklaring på, hvordan de tekniske tilbud, som nogle medarbejdere får, f.eks. ADSL-forbindelsen og andre tekniske goder, som man kan forhandle sig frem til sammen med arbejdsgiveren, indirekte skulle kunne gavne alle de mennesker, der ikke kan komme i nærheden af sådan en ordning. Der må være andre eksempler.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Da vi diskuterede indførelsen af den her ADSL-ordning for et par år siden, mener jeg også, at det var inde i debatten dengang, at det, at folk havde en ADSL-forbindelse med direkte forbindelse til deres arbejdsplads, kunne gøre, at de måske kunne afvikle et par af deres ugentlige arbejdsdage hjemmefra og dermed kunne spare transport til og fra arbejde.

Kl. 15.00

Det skulle også gerne have nogle miljømæssige fordele, i og med at jeg er bevidst om, at også Socialdemokratiet bekymrer sig om trafik og forurening og den slags ting; det kunne det også have en gavnlig indvirkning på. Alt i alt mener jeg, at det ville være meget mere effektivt, hvis folk kunne arbejde hjemme i det omfang, det var muligt, frem for hele tiden at skulle transportere sig til og fra en arbejdsplads sammen med resten af den danske befolkning.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Vi er nødt til at få slået fast, selv om jeg troede, det stod fuldstændig klart for hr. Mikkel Dencker, at det begreb, der hedder arbejdsgiverbetalte ydelser, f.eks. bredbånd, betaler arbejdsgiverne ikke noget som helst for. Man får f.eks. 30.000 kr. om måneden i løn, og går 2.000 kr. ned, og så betaler arbejdsgiveren de 2.000 kr. for bredbånd. Arbejdsgiveren betaler altså ikke noget.

Så vil jeg godt spørge hr. Mikkel Dencker, om han finder det rimeligt, at hvis man f.eks. har et hjemmearbejde for sin arbejdsgiver, skal man selv betale. Det er lige dokumenteret, at arbejdsgiveren betaler ikke noget, men jeg forstod før, at det sådan set er o.k., at man selv skal betale; så den almindelige filosofi er altså, at det, som nogle får på skatteområdet, skal de, som ikke får noget, betale. Førtidspensionister, folkepensionister,

ster, uddannelsessøgende og andre, som ikke har et job, betaler for, at de højestlønnede kan få omkring 60 pct.s fradrag. Det er sådan set det, ordningen duer til, det er det, Dansk Folkeparti sympatiserer med, og det er ubehageligt.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Jeg har det faktisk meget godt. Jeg føler ikke noget ubehag ved, at vi i Dansk Folkeparti har støttet indførelsen af de ordninger, som jeg mener har et rigtig godt samfundsøkonomisk sigte.

Så kan jeg forstå, at hr. Verner sen genoptog hr. Bukstis spørgsmål. Nu kan jeg jo så ikke stille spørgsmål til hr. Verner sen, men jeg mener da, at 28 plus 2 giver 30. Det har jeg da lært i skolen engang. Jeg kan ikke se nogen forskel for arbejdsgiveren, for uanset om han betaler 30.000 kr. i løn til en medarbejder eller betaler 28.000 kr. til medarbejderen og 2.000 kr. til f.eks. TDC, er det da en udgift på 30.000 kr. for arbejdsgiveren.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner sen (S):

Jeg er meget, meget glad for det sidste eksempel, for sammen med det første indlæg dokumenterer det sådan set Dansk Folkepartis holdning til folkepensionister, SU-modtagere og fortids pensionister. De kan nemlig ikke bruge ordningen. Det synes jeg er fint at få at vide, tak for det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Mikkel Dencker?

Mikkel Dencker (DF):

Jeg har ikke noget at svare.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det hr. Ole Stavad.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil også godt fortsætte i sporet om arbejdsgiverens ansvar.

Som jeg husker debatterne, da man vedtog nogle af disse ordninger, var Dansk Folkepartis argumentation bl.a., at arbejdsgiverne også skulle være med til at bære noget ansvar, og det er sådan set et overordnet udgangspunkt, som vi ikke er uenige i. Men det, der er sket, siden Dansk Folkeparti tilsluttede sig forslagene, er, at man fuldstændig har ændret den administrative praksis, som vi regnede med skulle være gældende, og derfor vil jeg godt spørge – også på

baggrund af, at jeg har lyttet mig til en lidt større åbenhed i hr. Mikkel Denckers tale end i regeringspartiernes taler: Bekymrer det ikke Dansk Folkeparti, at med det, der nu er godkendt, kan arbejdsgiverne helt slippe for at tage noget medansvar? Det var, sådan som jeg husker det, et af Dansk Folkepartis hovedargumenter, at det skulle de gøre.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Jeg anerkender da og er glad for, at hr. Stavad kunne høre, at der er en forskel mellem mit indlæg og skatteministerens. Det var der nogle af hr. Stavads partifæller der ikke kunne.

Jeg forstår ikke rigtig hr. Stavads antydning af, at der ikke skulle være noget arbejdsgiveransvar med i ordningen. Det var fru Colette Brix, der var ordfører engang, men i sin ordførertale slog fru Colette Brix meget på, at det var en ordning, som netop lagde op til, at arbejdsgiveren skulle tage et større socialt ansvar over for sine medarbejdere, og det mener jeg også fortsat er gældende.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg er sådan set glad for, at hr. Mikkel Dencker bekræfter min hukommelse. Men der må være et eller andet sted, hvor vi misforstår hinanden, for dengang ordningen blev vedtaget, forudsatte man, at det var noget, arbejdsgiveren kunne få fradrag for, uden at lønmodtageren blev beskattet.

Kl. 15.05

Det, der er sket i mellemtiden, er, at arbejdsgiveren ikke længere behøver at betale noget, men bare skal aftale med lønmodtageren, at han går ned i løn, altså hr. Jens Peter Verner sens eksempel med de 2.000 kr. Det vil sige, at der er nul udgift, der er nul ansvar overhovedet for arbejdsgiveren, og det vil igen sige, at den argumentation, Dansk Folkeparti brugte, da forslaget blev vedtaget, er fuldstændig væk. Nu er arbejdsgiverne fuldstændig fritaget for ansvar, det drejer sig kun om, at arbejdsgiveren og lønmodtageren kan blive enige om at lægge den måde, lønnen udbetales på, om, og at lønmodtageren fuldstændig sparer skatten, og arbejdsgiveren ingenting betaler. Men det var bare ikke hensigten, og giver det ikke anledning til, at man sammen med os andre er nødt til at overveje, hvad der skal gøres ved det ?

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Det, hr. Stavad siger, giver ikke megen anledning til overvejelser i den retning. I Dansk Folkeparti er vi fortsat ret godt tilfredse med denne ordning, og så længe vi føler, den fungerer godt og tilfredsstillende, bakker vi op om den.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Vi siger tak til ordføreren, og næste ordfører er fru Else Theill Sørensen.

Else Theill Sørensen (KF):

Forespørgerne spørger, hvordan ministeren vil sikre ligheds- og retfærdighedsprincippet i skattelovgivningen og relaterer det specielt til skattefriheden for visse personalegoder, naturalieydelse og beskatningen af visse ydelser, som er stillet til rådighed af arbejdsgiveren.

Efter mange års iagttagelse af området tror jeg godt, jeg kan sige, at fuldstændig lighed og retfærdighed er der ikke nogen minister, som kan sikre. Jeg vil godt tage et helt andet eksempel end dem, der har været fremme, men det er til gengæld et overskueligt og nemt eksempel. Det er nemlig beskatningen af det, der hedder fri bil, altså en bil, arbejdsgiveren stiller til rådighed for en lønmodtager.

I mange år var reglen den, at man blev beskattet af et vist antal kørte kilometer, der skulle forestille at være det antal kilometer, man kørte privat. Det blev som regel 8.000 km ud over kørslen mellem hjem og arbejde. De, der kørte meget privat, var selvfølgelig godt tilfredse med den regel, mens andre ihærdigt brugte megen tid og mange kræfter på at overbevise skattemyndighederne om, at de bestemt ikke kørte 8.000 km privat. Da reglerne blev stærkt forenklet for få år siden, blev det sådan, at det var selve rådigheden over bilen, der blev beskattet, og beløbet blev fastsat som en fast procentdel af bilens værdi. Det er betydelig enklere og har givet langt færre klagesager.

Men hvorfor drager jeg det eksempel ind i debatten om lighed og retfærdighed? Jo, hvis vi tager to firmabiler, der købes samme dag til samme pris og stilles til rådighed for to forskellige lønmodtagere, kører den ene måske 15.000 km privat om året og den anden 40.000 km privat om året, men de betaler det samme i skat. Der er nok nogle, der vil finde, at det ikke er retfærdigt, men det er gjort af hensyn til, at det skulle være enkelt og overskueligt.

Mange af de ordninger med direkte skattefrihed for personalegoder, der gennem tiderne er indført af skiftende regeringer af forskellig partifarve, er blevet til, fordi regeringerne og et folketingsflertal på det tidspunkt, hvor de blev indført, har ment, at skattefriheden medvirkede til at udbrede et gode, som det var i samfundets interesse at få udbredt. De ordninger, der har været mest diskuteret i dag, er bredbåndsforbindelserne og sundhedsordningerne, og de er jo netop indført, fordi man mener, det er i samfundets interesse, at de bliver udbredt til en stor del af befolkningen. Der er altså ikke noget odiøst i disse ordninger, hverken i dem, der er indført tidligere, eller i dem, der er indført de sidste par år under den nuværende regering.

Der er naturligvis altid grund til at overveje ændringer og tilretninger, og derfor er Det Konservative Folkeparti godt tilfreds med, at regeringen har etableret et tværministerielt overvågningsberedskab, og at regeringen vil fremsende en årlig redegørelse over udviklingen på området til Skatteudvalget. Denne redegørelse kommer til at indeholde oplysninger om provenutabet, og den skal kunne danne grundlag for en vurdering af behovet for ændringer. Det betyder, at området vil være under overvågning og opmærksomhed, og det er her som på alle andre områder meget positivt. Samfundet forandres jo til stadighed, og det skal skattelovgivningen naturligvis også afspejle.

KI. 15.10

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Den konservative ordfører henviste her til sidst til regeringspartierne og Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse om det tværministerielle overvågningsberedskab, som skal rapportere om provenutabet og behovet for ændringer. Jeg vil gerne høre, hvad den konservative ordfører mener, der kan blive tale om af ændringer, når skatteministeren flere steder offentligt har udtalt, at ordningerne ikke må være i strid med skattestoppet og altså ikke kan ændres. Hvordan skal man så kunne foretage ændringer? Det vil jeg gerne spørge den konservative ordfører om.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Det er jo svært at sige, hvilke ændringer der kan blive tale om, al den stund vi endnu ikke ved, hvad det er for ting, der dukker op i fremtiden.

Hvis jeg får at vide, når jeg kører bil, at der på et eller andet tidspunkt kommer en forhindring, kan jeg jo ikke vide, om jeg skal undvige til højre eller til venstre, eller om jeg måske skal bremse eller gøre noget helt andet, før jeg ser forhindringen, og når man overvåger en ting, kan man heller ikke på forhånd sige, hvad man vil gøre. Man bliver nødt til først at se, hvad det er, der skal gribes ind over for, før man kan forklare, hvordan man vil gribe ind.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Ja, det er jo meget klogt. Men det, det handler om her, er altså, at man sidder og skal holde styr på provenutabet, og den embedsmandsgruppe, der har lavet den rapport, som danner basis for forespørgslen, har vurderet, at i løbet af kort tid kan der ske en fire- eller femdobling af provenutabet, så det bliver i størrelsesordenen 4-5 mia. kr.

Skatteministeren siger, at man ikke kan lave brud på skattestoppet, og altså kan man heller ikke regulere eller forringe ordningerne. Så er der, så vidt jeg kan se, kun to muligheder for at slippe uden om forhindringen: Enten offentlige besparelser på ældrepleje og på børnepasning osv. eller mindre afdrag på gælden. Andre muligheder er der jo ikke, eller er der noget, jeg har misforstået?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg er meget glad for, at hr. Buksti stiller dette spørgsmål, som handler om noget, der står på side 12 i rapporten, for når jeg læser hele sætningen fra det foregående punktum, står der:

»Hvis ...« – husk lige det ord – »... eksempelvis udbredelsen af alene sundhedsforsikringer, ADSL-forbindelser og PC-hjemmearbejdspladser stiger til et omfang af 1 mio. personer, svarende til en 4-5-dobling, vil dette øge skatteudgiften for disse tre goder med omkring 3 mia. kr., og dermed til en samlet skatteudgift for personalegoder under ét på i størrelsesordenen 4 mia. kr.«

Der står *hvis* det bliver udbredt til 1 million lønmodtagere svarende til en fire-fem-dobling, og det er altså ikke det samme, som at der *bliver* en fire-fem-dobling. Sådan læser jeg det ikke, men det er måske mig, der ikke forstår dansk.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det er rigtigt, at der ikke er nogen præcis vurdering, men der er vel en årsag til, at man ikke har vurderet, hvad ordningen ville koste, hvis der var færre mennesker i den. Der er vel en eller anden forventning om, at det formodentlig vil gå i den retning, at der kommer flere og ikke færre, for hvis der havde været en forventning om, at der blev færre, var man vel begyndt at lege med, hvad man kunne bruge pengene til andre steder.

Så skal jeg spørge fru Else Theill Sørensen, om fru Else Theill Sørensen vil medgive, at der kan være andre og måske mere direkte måder at give tilskud på, altså andre metoder, hvorpå man kan fremme f.eks. udbredelsen af bredbånd end ved at give et generelt skattetilskud af denne karakter?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

I ethvert politisk spørgsmål er der jo altid andre måder, man kan prioritere, men jeg tror f.eks. ikke, det ville give den samme forøgelse af velfærd i Danmark, hvis man stillede en gratis bredbåndsforbindelse med dertil hørende pc til rådighed for alle førtidspensionister og folkepensionister, og hvad det nu kunne være.

Jeg tror, det er væsentligt, at arbejdsstyrken hele tiden bliver opgraderet, og jeg tror faktisk, der er mange – også herinde – der har erfaret, hvor meget det har hjulpet på deres egne kompetencer inden for it, at de har fået adgang til en ADSL-forbindelse og har en nogenlunde opdateret pc til rådighed. Det betyder faktisk, at alle de mennesker, der er ude i erhvervslivet og er på arbejde hver dag, bliver betydelig bedre til at udnytte det på mange måder nyttige redskab, der hedder it.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg ved altså ikke, hvorfor både Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti kredser om det med at stille gratis computer og bredbånd til rådighed. Jeg ved ikke, hvordan det er kommet ind i debatten.

Kl. 15.15

Jeg tror, det er sådan, at vi alle sammen her i salen mener, at det er en god idé at fremme forskellige ting i samfundet. Det kan være gavnligt på længere sigt i forhold til en udvikling, man gerne så blev sat i gang. Vi er også enige om, at

det i den forbindelse er en god idé at satse på en udbredelse af hjemme-pc'er og bredbånd. Så langt, så godt.

Spørgsmålet er, hvordan vi bedst rammer den del af arbejdsstyrken, som vi gerne så fik de kvalifikationer. Gør vi det ved at give et generelt tilskud, som f.eks. ikke kommer den arbejdsløse til gavn, som vi gerne så kom ind på arbejdsmarkedet med nogle nye kvalifikationer, f.eks. på it-området? Den gruppe rammer vi jo ikke med det her tilskud.

Så mit spørgsmål går altså på: Hvis man nu tog den milliard, der i dag bliver anvendt til de her ordninger, kun den milliard, og sagde, at vi gerne vil give tilskud, der sikrer os, at arbejdsstyrken bliver opkvalificeret, ville det så ikke være en mere direkte måde at gøre det på, altså hvis man ikke brugte den som den her type af brede skattefradrag for hele befolkningen?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF): Jeg opfatter det ikke på samme måde som fru Pernille Rosenkrantz-Theil. Jeg opfatter det ikke, som om nogen står med 1 mia. kr. i hånden. Det her handler om, og det er vi enige om, at der for samtlige de her ordninger er et provenutab. Der kommer altså 1 mia. kr. mindre ind, end hvis alt andet var lige, og det blev beskattet.

Nu er det vist kun et par hundrede millioner af dem, der vedrører de der særlige ordninger, som lige nu stikker i øjnene på dele af oppositionen, det er ikke hele milliarden. Det meste af den vedrører ordninger, der er indført af tidligere regeringer af en anden farve.

Men det er da muligt, det kan gøres på en anden måde. Jeg kan bare ikke se en anden måde, hvor på man bedre sikrer, at arbejdsstyrken er godt rustet til at tage de udfordringer op, der ligger i informationssamfundet, end ved netop at give dem mulighed for hjemme at have adgang til bredbånd.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S): Nu er fru Else Theill Sørensen jo medlem af det omtalte Ligningsråd. Så må det vel være muligt også at kunne bekræfte, at dette begreb arbejdsgiverbetalte ydelser er falsk varebetegnelse. For det er vel almindeligt kendt, at arbejdsgiverne ikke betaler til nogen ting. Det kan fru Else Theill Sørensen vel bekræfte?

Så vil jeg godt spørge, om det er udtryk for konservativ politik, at medarbejderne nu selv

skal betale? Man kunne jo videreføre det til fru Theill Sørensen som folketingsmedlem. Kunne man forestille sig, at i stedet for at fru Else Theill Sørensen får et net ud til sin bopæl, så var det noget, hun selv skulle betale sammen med skattevæsenet?

Det er jo det, vi sidder og diskuterer, og det er sådan set det, som fru Theill Sørensen går ind for. Hvorfor gælder det så ikke også fru Theill Sørensen?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Skal jeg ikke lige sige til den sidste ting, at jeg er faktisk koblet op på arbejdsgiverens net, og jeg mener, at det er et helt andet regelsæt. Men lad nu det ligge. Jeg vil også meget nødigt blande mit og hr. Jens Peter Vernersens medlemskab af Ligningsrådet ind i billedet, for det synes jeg for så vidt ikke rigtig har noget med sagen at gøre. Der har vi hver afgivet vores mening, og det har ført til en afgørelse i Ligningsrådet.

Men lad mig sige om det der med, at hr. Jens Peter Vernersen og måske andre fra Socialdemokratiet bliver ved med at stå og sige, at arbejdsgiveren ikke betaler noget: Jo, arbejdsgiveren betaler nøjagtig det samme, men det er bare sådan, at man betaler nogle girokort til TDC, eller hvem det nu er, i stedet for at betale det ind på lønkontoen til medarbejderen. Arbejdsgiveren har en udgift.

Når man ikke kan gøre det fuldstændig op, er det jo, fordi man ikke kan skelne mellem, om man næste gang får 1.000 kr. mere i løn, eller om man i stedet for har fået et gode stillet til rådighed, så derfor er det utrolig svært, og vi kan ikke gøre det der op. Men arbejdsgiveren betaler altså rent faktisk de der girokort, der kommer, eller hvad det nu er.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Sagt til fru Else Theill Sørensen: Det, der har været hele diskussionen omkring den her arbejdsgiverbetaling, er jo, at man kan reducere lønnen. Jeg ved ikke, om jeg skal gentage regnestykket fra tidligere fra hr. Mikkel Dencker. Vi har en funktionær, der får 30.000 kr. om måneden, og som gerne vil have sådan et bredbåndsnet. Han siger til sin arbejdsgiver: Hvis jeg nu går 1.000 kr. ned, vil arbejdsgiveren så sende det bredbåndsnet ud til mig? Så siger arbejdsgiveren: Det vil jeg da gerne, for så kan det jo bruges i arbejdet her osv., så det er fint nok.

Så er det, jeg spørger: Har den arbejdsgiver færre eller flere udgifter ved den konstruktion, som det her drejer sig om, ved at man reducerer lønnen med disse 1.000 kr.?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg kan høre, at det bliver lavet lidt om. Det er for, at det altså skal være svært. Nu er det så 28 plus 1 og ikke 28 plus 2. Men 28 plus 1 kan jeg også godt, det giver 29, og det er fuldstændig ligegyldigt, om arbejdsgiveren betaler det i form af løn eller i form af et bredbånd plus noget løn. Arbejdsgiveren har udgifter, og hvis der er nogen, der kommer med falsk varebetegnelse i den her forbindelse, så er det altså hr. Jens Peter Vernersen.

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

I det eksempel, som vi drøftede i forlængelse af hr. Jens Peter Vernersens spørgsmål, er vi vel enige om, at arbejdsgiveren ikke betaler mere. Den samlede udgift for arbejdsgiveren før og efter det arrangement, vi taler om, bliver ikke større. Det er stadig væk 28 plus 1, eller hvad det er, vi er nået til.

Jeg vil spørge fru Else Theill Sørensen: Er det så ikke rigtigt, at man kan forestille sig, at der ligger en besparelse for medarbejderen på skatten ved hjælp af den her ordning, så man, som det hedder i TDC's annonce, får to vindere til medarbejdersamtalen? Er det ikke rigtigt, at der kan ligge en besparelse for medarbejderen i denne ordning?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg vil gentage det, som vistnok hr. Peter Christensen sagde, nemlig at der faktisk er tre vindere. Men for nu ikke at køre rundt i det, så vil jeg sige om det der med, hvad arbejdsgiveren betaler: Hvis nu en person får 30.000 kr. i løn om måneden, så siger arbejdsgiveren, at nu vil jeg godt fremover stille en ADSL-forbindelse til rådighed for dig. Så koster det arbejdsgiveren et eller andet beløb ekstra om måneden, og så har arbejdsgiveren betalt det. Det er altså vanskeligt at skelne mellem den lønmodtager og så den, der i forvejen havde de, lad os sige 31.000 kr. og går 1.000 kr. ned i løn, men får 1.000 kr. til sit bredbånd.

Lønmodtageren sparer noget skat, sådan set, men han er unægtelig også forpligtet til, at de 1.000 kroner skal bruges til noget ganske bestemt. Det går jo til bredbånd i stedet for bøffer, og det er det, som nogle af os synes er en rigtig god idé.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Nu er essensen i det her jo, at for mange af de mennesker, som bruger den her bredbåndsrunding, er det jo ikke et spørgsmål, om de har bredbånd eller ej, men et spørgsmål om, hvem det er, der betaler for bredbåndsrundingen. Men lad nu det ligge.

Det, der er det centrale spørgsmål i det her, er: Den besparelse i skat, der så ligger på det her, hvem bliver den betalt af? Ja, den bliver betalt af den, som fru Else Theill Sørensen kaldte den tredje vinder i regnestykket, nemlig de øvrige skatteydere. Så vi har altså en arbejdsgiver, som uden at betale en krone ekstra får en medarbejder med pc og bredbåndsforbindelse. Vi har en medarbejder, som sparer i skat. Og så har vi den tredje i fru Else Theill Sørensens øjne vinder, nemlig de andre skatteydere, som må leve med den mindre skatteindtægt. Er det ikke rigtigt, at det er andre skatteydere, som betaler den skattebesparelse, som medarbejderen ender med at få?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Er det ikke rigtigt, at det er Danmarks virksomheder og de mennesker, der arbejder i Danmarks virksomheder, der skaber grundlaget for, at alle andre mennesker kan have den velfærd, som vi alle sammen er så glade for?

Det handler om at udbrede et gode, som vi er nogle, der mener kan være til gavn for samfundet, til gavn for os alle sammen. Vi kan jo beskutte hinanden ihjel, så ingen gider gå på arbejde, og det er ikke det, det handler om. Det handler om at få mennesker til at bestille noget, få mennesker til at lave en større samfundskage til gavn og glæde især for de svageste.

Og så vil jeg sige, at for nogle handler det ikke om bredbånd eller ej. Nej, det er rigtigt. Men jeg tror godt, hr. Mikkel Dencker og andre undskyld, jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har stået og sagt forkert, men jeg mener hr. Morten Homann – vil give mig ret i, at der altså rundtomkring på arbejdspladserne er nogle, som er knap så vilde med it, som nogle af vi andre er. Og de, der er knap så vilde med det, er måske ikke voldsomt motiveret for selv at gå

hjem og investere i alt det udstyr og en ADSL-forbindelse. Men hvis nu arbejdsgiveren hjælper dem på vej, så kan det være, at de også bliver begejstrede og dermed bliver en bedre arbejdskraft på deres arbejdsplads i øvrigt til gavn og glæde for dem selv også, vil jeg så mene, men også for arbejdspladsen og for samfundet.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Vi siger tak til ordføreren.

Morten Homann (SF):

Vi har været inde på billedet et par gange i løbet af debatten af de mange vindere i den her ordning. Jeg synes, det er meget tankevækkende, at vi har med en stor dansk virksomhed at gøre, TDC, som med den her annoncekampagne har valgt at illustrere to vindere. Ikke tre vindere, men to vindere, nemlig en arbejdsgiver, som uden at betale en krone ekstra får en medarbejder, som oven i købet er udstyret med bredbåndsforbindelse, og en medarbejder, som sparer i skat. Det er to vindere.

Kl. 15.25

Jeg tror også, at den seneste tids skattedebat har vist, at når de fra TDC's side vælger at afblinde to vindere, så er det ikke, fordi de ikke kender skattesystemets kringelkroge. Så er det faktisk, fordi det er en meget nøjagtig beskrivelse af, hvordan virkeligheden ser ud.

Det illustrerer meget godt problemet med de her ordninger, at man har skabt en situation, hvor arbejdsgiveren og lønmodtageren har en fælles interesse. Men man sender så at sige regningen videre til de øvrige skatteydere. Det er dobbelt uheldigt.

For det første fordi det koster penge, som ellers skulle være brugt til målrettet at skabe it for de folk, som har mest brug for det. Målrettet at skabe sundhed for de folk, som har mest brug for det. Og fordi det skaber en ulighed, for det er ikke alle, som har adgang til de her ordninger.

Det er jo ikke tilfældigt, at det primært er vel-lønnede, og primært er privatansatte, som har glæde af de her ordninger, og som har valgt at bruge dem. Det giver en skævhed. Så det er dobbelt uheldigt, at man har både en skattebetalt ulighed og mistede skatteindtægter på det.

Man kunne bruge de her penge på mange fronter, langt bedre, er det min opfattelse, ved at lave direkte investeringer frem for at give det ad bagdøren til fikse fradrag.

Man kunne bruge pengene, hvis man ville det, til at lette skatten for de laveste indkomster.

Man kunne bruge pengene på at forbedre skoler eller daginstitutioner.

Man kunne investere i bredbånd til alle, herunder til skoler og uddannelsesinstitutioner, hvis det var det, man ville. Eller man kunne vælge at investere i det offentlige sundhedsvæsen i stedet for det, som det her i virkeligheden er, at prøve at investere i at få skabt et marked for privat sundhed.

Den seneste uge har jo meget godt illustreret, hvor succesfuld den strategi er ved dens parallel på hjemmehjælpsområdet, hvor man også fra regeringens side har brugt et ganske stort beløb for at forsøge at løbe et privat marked i gang med meget begrænset held. Det er lykkedes at bruge pengene, men det er ikke lykkedes at forbedre hjemmehjælpen.

Jeg tror også, det her vil vise, at det i høj grad er lykkedes at bruge pengene, ganske mange penge endda, på f.eks. bredbånd. Jeg tror ikke, at det vil lykkes at få udbredt bredbånd noget synderligt.

Så på bundlinjen står, at vi har en ordning med to vindere og en stor taber, som er fællesskabet, som er de øvrige skatteborgere og især de dårligst stillede, som ikke alene må se de her ordninger gå deres næse forbi, men som også må være med til at betale regningen for, at de vellønnede, primært privatansatte, kan få de her gevinster.

På den baggrund skal det ikke være nogen overraskelse, at SF har tænkt sig at stemme for det forslag til vedtagelse, som vi selv er medfor-slagsstiller til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse først finde sted i morgen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel nr. F 30:

Forespørgsel til skatteministeren:

»Hvilke initiativer har regeringen taget for at sikre, at multinationale selskabers indtægter i Danmark beskattes på lige fod med andre indtægter, og at der ikke sker misbrug af transfer pricing, og hvilke nye initiativer har regeringen planer om at gennemføre på dette område?«

Af Pernille Rosenkrantz-Theil (EL), Keld Albrechtsen (EL), Line Barfod (EL) og Søren Søndergaard (EL). Anmeldt 27/11 2003. Fremme af forespørgslen vedtaget 3/12 2003).

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse først vil finde sted i morgen, torsdag den 5. februar 2004.

Begrundelse

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Den rapport, som Skatteministeriet har udarbejdet, er jo hårrejsende læsning. Det er endnu en rapport, som er hårrejsende læsning – apropos vores tidligere debat.

Det område, vi har med at gøre her, er jo de negative og ukontrollerede dele af globaliseringen, nemlig de multinationale selskaber. Det er selskaber, som for de største af slagsens vedkommende har økonomier, der er større end afrikanske staters.

Der er tale om en pengeophobning af en størrelse, som er fuldstændig ubegribelig. Og på trods af de ufattelige summer, som de her firmaer skovler ind, forsøger alt for mange af dem at unddrage sig at bidrage til fællesskabet. Unddrage sig at betale for de samfundsgoder, som de nyder godt af.

Den danske stat bruger milliarder af kroner på sundhed, på uddannelse, på veje og på anden infrastruktur. Det er alt sammen ting, som selskaberne nyder godt af. Ting, som den danske befolkning og de mindre virksomheder hver måned betaler til over skattebilletten, men ting, som de multinationale selskaber ansætter folk til at finde ud af, så de kan unddrage sig betalingen. Det er en skævvridning, som jeg synes er komplet uacceptabel. Jeg mener, at de bredeste skuldre skal bære det tungeste læs og ikke, som det er nu, hvor de med de bredeste skuldre undslår at give en hånd med overhovedet. Det er

den skævhed, som vi har sat på dagsordenen i dag.

Kl. 15.30

I OECD-sammenhæng udarbejdede man de regler, der i dag er gældende lov i Danmark. Der er behov for internationale regler, også for, at reglerne bliver håndhævet, sådan at det ikke bliver en lovgivning fuld af tomme ord, som vi ser det i dag. Men reglerne håndhæves meget forskelligt, og det er sådan set det, rapporten slår fast. Og en lang række værktøjer er ikke taget i anvendelse i Danmark.

Jeg håber, at ministeren har givet sig rigtig god tid til at læse rapporten igennem og herunder rigtig god tid til at tænke over, hvilke nye værktøjer regeringen vil tage i anvendelse for at sørge for, at de multinationale bidrager til fællesskabet. Hvis det ikke er tilfældet, håber jeg, at ministeren har en rigtig god forklaring til de danske skatteydere, der så må bide i det sure æble og fortsat betale for de ting, som de multinationale nyder godt af.

Besvarelse

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg er blevet bedt om at redegøre for, hvilke initiativer regeringen har taget for at sikre, at multinationale selskabers indtægter i Danmark beskattes på lige fod med andre indtægter, og at der ikke sker misbrug af begrebet transfer pricing; dette for mange fremmede udtryk, men som altså er et spørgsmål om samhandel på tværs af grænserne. Endvidere ønskes oplyst, hvilke nye initiativer regeringen har planer om at gennemføre på området.

Nu er der jo ikke tale om et nyt emne. Folkettinget har for godt et års tid siden debatteret samme spørgsmål. Lad mig som dengang slå fast, at regeringen under ingen omstændigheder vil holde hånden over virksomheder, der overtræder de gældende regler. Der skal sættes ind mod dem, der ikke vil bidrage med deres andel til samfundsøkonomien. Så tror jeg, det er slået fast. Jeg vil gerne gentage det, hvis der er behov for det, men jeg har villet sige det fra starten, så der ikke kan herske tvivl om den ting.

Men tingene skal jo også sættes i det rette perspektiv. At multinationale selskaber måske har en mindre skattebetaling i Danmark, end man forventede, er ikke det samme, som at der foreligger snyd. Der er mange fuldt legale grunde til, at der i et eller flere år ikke er et skattepligtigt